

tonen van ander bloots dan dat van gezicht en handen aanstoot gaf. Zo wordt het verklaarbaar, dat de Rotterdamse politie in juni-juli 1868 juist aan die Oostsingel de klopjacht op badende jongens en mannen inzette, die zulk een nasleep van wanordelijkheid zou hebben. Er bestond nog geen verordening, die het baden of zwemmen in openbare wateren verbood, en dat gaf aan Jacob de Vletter, die immers niet ver van de Oostsingel woonde, gelegenheid om in geschrifte, eerst in zijn eigen 'Rotterdamsch Weekblad' en, na zijn breuk daarmee ⁴⁷⁾, door middel van ingezonden stukken en advertenties in de 'N.R.C.', het publiek aan te sporen zich niets van de politiële 'bullebakkerij' aan te trekken. Vervolgens wandelde hij vrijwel dagelijks langs de Oostsingel, vooral de jongens aansporend de surveillerende agenten te negeren. Twistgesprekken met deze functionarissen werden door bekeuringen gevolgd en leidden tot volksoplopen en ordeverstoringen. Dag op dag trokken drommen zwemlustigen naar de Oostsingel en steeds viel het de agenten moeilijker hun drang naar het water te weerstreven; altijd weer kwam De Vletter *acte de présence* geven.

Eind juli 1868 nam de gemeenteraad een verordening aan, waarbij het baden of zwemmen in openbare wateren verboden werd, behalve in enige bij name genoemde en ook daar nog alleen, mits geen aanstoot gegeven werd door te spaarzame kleding. Deze voorwaarde noemde De Vletter in zijn 'proclamaties' een staal van 'overdreven zedelijkheid' en het was klaarblijkelijk om een nieuw conflict met de politie uit te lokken, dat hij zich op een van de laatste dagen van juli 1868 in hoogsteigen persoon in de Nieuwe Maas ter hoogte van de Oude Plantage – waar het baden en zwemmen was toegestaan – te water begaf in een uitmonstering, waaraan enige surveillerende agenten van politie de vereiste aanstoot namen. Zij maakten diensvolgens procesverbaal op. Reeds op de 11de augustus 1868 kwam de *cause célèbre* voor de rechtbank, toen gedomicilieerd aan het Haagseveer, onder overweldigende belangstelling van de talloze sympathisanten, die de delinquent zich door zijn campagne verworven had. De Vletter voerde zelf de verdediging en gaf zijn pathetisch pleidooi straks uit ⁴⁸⁾. Tegen de verwachting van de meeste geïnteresseerden sprak de rechtbank hem vrij en dit maakte hem natuurlijk tot de triomferende belichaming van het recht van de kleine man. In een nabetrachting bij de uitgave van zijn pleitrede haalde hij breed uit over zijn zegepraal op